

KBr Flama'22

6 OCT 2022 – 15 GEN 2023
KBr Fundación MAPFRE, Barcelona

KBr Flama'22

KBr Flama és un projecte que sorgeix de la col·laboració estreta entre el centre de fotografia KBr Fundación MAPFRE i quatre institucions compromeses amb la docència i els estudis de fotografia a Barcelona: Grisart, Idep Barcelona, IEFC i Elisava, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona. Fruit d'aquesta col·laboració i de l'interès mutu per oferir un entorn de visibilitat i oportunitat a les noves generacions de fotògrafs, neix la idea d'una exposició anual al KBr Fundación MAPFRE. Els quatre fotògrafs seleccionats en aquesta segona edició de *KBr Flama* han estat **Nanouch Congost** (Girona, 1999), **Guillermo Fernández** (Granada, 1991), **Jordi Miquel Riera** (Girona, 1977) i **Sílvia Parés** (Vic, 1997).

Dates: 6 d'octubre de 2022 - 15 de gener de 2023

Adreça: KBr Fundación MAPFRE

Avinguda del Litoral, núm. 30, 08005 Barcelona

Col·laboren: Grisart, Idep Barcelona, IEFC i Elisava, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona

Imatges en alta resolució:

Imatges per a la televisió: www.imaginatv.es

usuari: clau: EXPO

Web: <https://kbr.fundacionmapfre.org/>

Twitter: @KBrfmapfre #KBrFlama2022

Instagram: @KBrfmapfre #KBrFlama2022

Facebook: facebook.com/fundacionmapfreultura

Comunicació Fundación MAPFRE
Alejandra Fernández Martínez
690.04.91.12
alejandra@fundacionmapfre.org

Imatge de portada:

© Jordi Miquel Riera, sèrie *Modus imaginis*, 2015-2017

L'EXPOSICIÓ

El projecte **KBr Flama** neix amb el ferm propòsit de visibilitzar el talent més jove format a les escoles de fotografia de Barcelona. Per assolir aquest objectiu, el centre de fotografia KBr Fundación MAPFRE compta amb la complicitat de Grisart, Idep Barcelona, IEFC i Elisava, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona, quatre entitats acadèmiques compromeses amb la docència i els estudis de fotografia.

L'exposició **KBr Flama'22** és la segona edició d'aquest projecte i presenta els treballs de **Nanouch Congost** (Girona, 1999), **Guillermo Fernández** (Granada, 1991), **Jordi Miquel Riera** (Girona, 1977) i **Sílvia Parés** (Vic, 1997). Els seus projectes van ser seleccionats mitjançant un acurat procés de visionament, en el qual va participar el jurat format per Horacio Fernández, Carles Guerra, Joana Hurtado i Arianna Rinaldo.

KBr Flama'22 presenta quatre projectes que abracen des d'una aproximació a l'entorn –sia geogràfic o íntim– més proper als fotògrafs mateixos, fins a recerques sobre la manipulació del temps i els seus desdoblaments o la relació entre el so i la imatge. Nanouch Congost parteix de la relació absent amb el seu pare per generar un retrat expandit de diverses persones properes i les seves relacions paternofilials. Guillermo Fernández mira cap a la realitat contemporània de la província de Granada, actual “regne” de la marihuana, amb una seqüència de fotografies nocturnes que revelen el que succeeix durant el tràfec de la nit. Jordi Miquel Riera proposa una experiència associativa entre imatge i so, explorant les possibilitats de la fotografia per representar o suggerir el so. Sílvia Parés presenta una llarga recerca sobre la manipulació del temps i els *chemtrails* (deixants químics) a partir de suposades teories de la conspiració de la geoenginyeria climàtica.

“papa”

Nanouch Congost

© Nanouch Congost, sèrie *“papa”* (*padre de Nanouch*), 2019

«*“papa”* és un projecte que sorgeix arran de la cerca interior de la meva identitat. Un bon dia miro el meu entorn i m’adono de la influència que ha tingut la relació amb el meu pare en el desenvolupament de la meva personalitat. A partir de l’acceptació d’aquest fet, començo a analitzar quina és la realitat d’aquesta relació i què representa en general una influència tan directa como la d’un pare en el nostre comportament, àdhuc en el cas d’un pare absent.

La necessitat de saber quina mena de comportaments es desenvolupen en aquesta relació em duu a trobar un procés que es repeteix en totes les relacions paternofilials del meu entorn, és a dir, reconec un patró que em duu a saber més de cada història i intentar esbrinar per què la majoria de les relacions, malgrat les diferents personalitats i circumstàncies que hi intervenen, sempre segueixen aquest patró, i sobretot en ordre cronològic. Es podria dir que tota relació paternofilial passa per diverses fases, que es poden resumir en tres: idealització, decepció, acceptació. M’he adonat que, sovint, el que no ens agrada o fins i tot allò que considerem “el problema” que tenim amb els nostres

pares són aspectes que nosaltres també hem incorporat a la nostra personalitat. Som el reflex del que veiem en els altres?

El projecte consta d'una sèrie d'entrevistes en les quals els demanava exactament el mateix a cada un dels participants: que il·lustressin una fotografia d'arxiu del seu pare, i que fessin una descripció completament lliure de qui era ell. Finalment, els feia un retrat. Per fer la fotografia, els convidava a tancar els ulls i a pensar en una sèrie de moments específics de la seva infantesa i de l'actualitat amb el seu pare; després els preguntava com se sentirien si els digués que són clavats al seu pare i, en el moment que obrien els ulls, els fotografiava.»

Nanouch Congost

Girona, 1999

Es forma inicialment a l'Escola d'Art i Superior de Disseny d'Olot. Durant el confinament a causa de la covid treballa un projecte que presenta a l'escola Grisart de Barcelona i pel qual rep una beca per estudiar Fotografia en aquest centre. El seu interès per aquesta disciplina la duu a cercar contínuament oportunitats per ampliar coneixements. Després de titular-se crea, juntament amb dues companyes especialitzades en altres àmbits, un estudi creatiu en línia, l'Oceania Creative Studio, amb el qual treballa per a diverses marques. Ha participat dues vegades en el festival Mot a Girona, Olot i Igualada amb projectes col·laboratius, i ha exposat al festival FineArt Igualada la sèrie "*papa*".

Los santos inocentes

Guillermo Fernández

© Guillermo Fernández, sèrie *Los santos inocentes*, 2019

«Granada, la ciutat de l'Alhambra, una de les més visitades d'Europa, i també una de les més devastades pels efectes de la crisi econòmica que va esclatar el 2008. Una crisi que va sotragar sobre manera tota una sèrie de joves que passaran a la història com a "la generació perduda", obligats a trampejar d'esquena al sistema.

El final d'una època, la de l'esplendor econòmica prèvia a l'esclat de la bombolla immobiliària, va marcar el començament d'una altra, la de l'apogeu de Granada, que tornava a ser "regne": el regne de la marihuana, un nou fenomen que en realitat no és pas tan nou. De fet, consta dels mateixos ingredients que aquell altre que va retratar Miguel Delibes a *Los santos inocentes*: un sector oprimat, aigua, terra i llum. La llum al final del túnel. O el túnel al final de la llum.

Amb aquest projecte cerco les similituds entre el passat i el present, entre aquella època oblidada i l'actual, entre el sistema imposat per aquells cacics que educaven els seus treballadors en l'acceptació d'unes normes i aquest d'ara, que autoimposa a milers de joves l'acceptació que per a ells no hi ha futur.

El projecte explora el pas de la nit al dia en una zona rural deprimida propera a Granada. Comença amb una sèrie de paisatges nocturns d'antics olivars, camins rurals i els típics *cortijos* il·luminats per una llum artificial que ens marca el camí a seguir i fa de nexa d'unió entre els diferents escenaris plantejats. La trama culmina amb l'alba, quan la llum natural substitueix l'artificial i "il·lumina" la realitat que amaga la nit.»

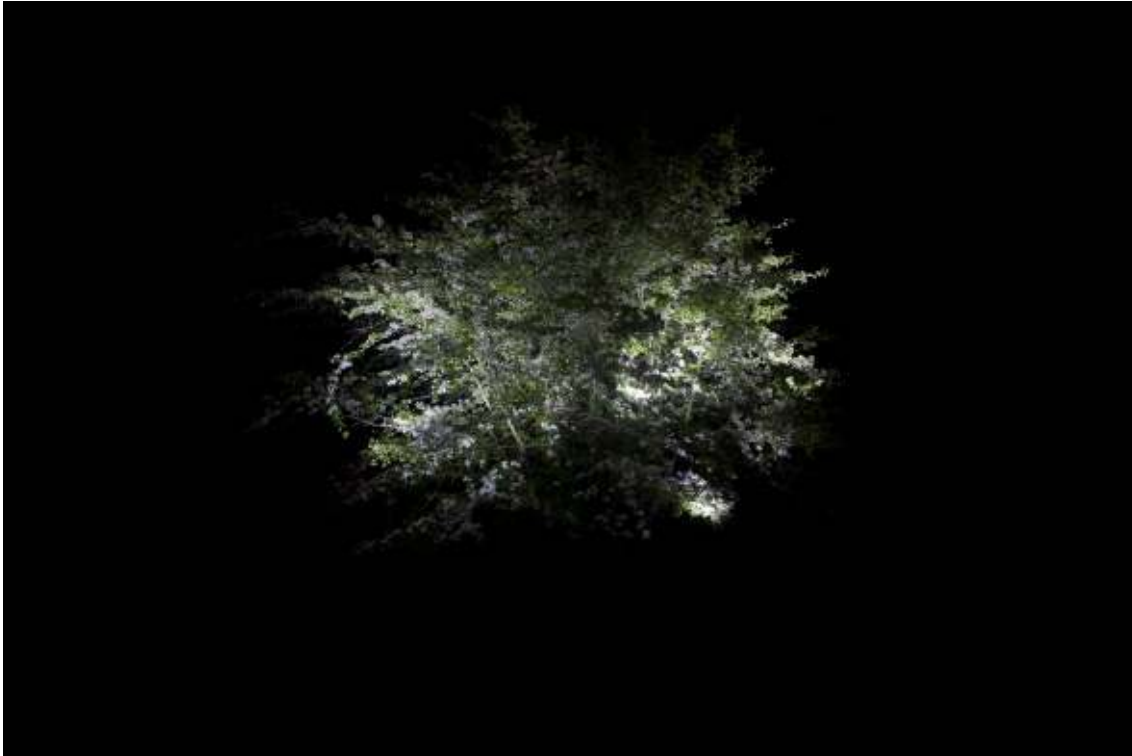
Guillermo Fernández

Granada, 1991

Es gradua en Belles Arts a la Universitat de Granada i obté el màster en Fotografia i Disseny d'Elisava, Facultat de Disseny i Enginyeria de Barcelona. El seu interès per la fotografia es desperta després de conèixer l'obra d'artistes nord-americans com Martha Cooper o Henry Chalfant. Durant els seus estudis a la Universitat de Granada desenvolupa els seus primers projectes artístics. La seva obra, que té una forta càrrega social, gira entorn de la naturalesa de les persones i el seu context. Actualment combina la seva passió per la fotografia, que emprava com a via principal per narrar històries, amb la direcció d'art.

Modus imaginis

Jordi Miquel Riera

© Jordi Miquel Riera, sèrie *Modus imaginis*, 2015-2017

«*Modus imaginis* –el to de la imatge en llatí– és un projecte fotogràfic que va néixer de la reflexió sobre els processos de creació artística en el camp de la fotografia. En concret, el projecte va sorgir de la voluntat d'explorar els límits de l'expressió fotogràfica i les seves possibilitats de suggestió sensitiva. Al llarg de la història de l'art, diversos creadors han desenvolupat les seves obres partint de la relació establerta entre l'expressió artística i les sensacions físiques. El text següent, de l'escriptor Josep Palau i Fabre sobre Picasso, parla de les fronteres entre els sentits i la creació artística:

Picasso ens ha fet còmplices des del primer moment. Car la preponderància manifesta d'un sentit sobre els altres és un fet del tot admès però que ens hauria d'estranyar. Vivim amb els cinc sentits i amb la intel·ligència. La primera vegada que un home gosà traçar una imatge sobre un mur, la reacció dels altres devia ser: sí, però no parla, no emet cap so, no té una olor pròpia... Aquesta mancança inicial és la que exigeix la complicitat de l'espectador, la que el converteix en un iniciat. Tenir esment, en l'acte creador, que es parteix d'aquesta base és el que fa de Picasso un autèntic creador, perquè remou i posa en qüestió el problema mateix de

la creació. En canvi, donar per sobreentès que un dibuix és un dibuix, una pintura una pintura, com si fossin formes incommovibles d'expressar-se –com si elles mateixes no fossin una transposició– és el que ens pot conduir immediatament a la rutina.¹

És evident, doncs, que per arribar al fons d'una creació artística, tots els sentits hi tenen un paper important. Partint d'aquest marc conceptual, *Modus imaginis* posa en relació els dos sentits que més tenen en comú: la vista i l'oïda, ja que són les dues capacitats sensorials que es transmeten per mitjà d'ones, lumíniques en el primer cas i sonores en el segon. Així doncs, el projecte explora les possibilitats de la fotografia per captar instants no només de manera visual, sinó també de manera sonora. Es tracta, per tant, de crear una mena de sinestèsia en què s'associen vista i oïda, alterant la percepció sensitiva d'un sector sensorial mitjançant l'acompanyament de percepcions d'un altre sector sensorial.

La representació visual, fotogràfica, de la sonoritat comporta una dificultat evident: representar quelcom que, pròpiament, no es pot arribar a visualitzar. Per aquest motiu, *Modus imaginis* parteix d'una exploració dels sons *per mitjà* de la fotografia, com si la fotografia fos un mitjà amb què poder captar-los més profundament. En aquest sentit, també vol transmetre les sensacions que provocaven en el moment de captar-los o d'experimentar-los. Per això es va prestar una especial atenció als sons primigenis, com per exemple el de l'aigua o el del vent, presents al medi natural des de l'inici dels temps.

D'altra banda, *Modus imaginis* també desenvolupa el procés invers: transmetre un so partint només de la imatge. Aquest procediment és útil per indagar els límits de la creació fotogràfica. Així, les fotografies incloses en aquesta sèrie volen representar o suscitar un so en la imaginació auditiva de l'espectador. D'aquesta manera, la composició de la sèrie fotogràfica s'ha d'interpretar, gràcies a la suggestió auditiva, com si es tractés d'un pentagrama visual, és a dir com una composició musical. Aquesta exploració parteix d'una anàlisi del l'imaginari visual i sonor que les persones anem adquirint i modificant gràcies a l'experiència i als coneixements previs. Un imaginari que ens fa interpretar el que percebem d'una manera determinada, i sempre subjectiva.

Finalment, va sorgir l'interès per investigar la dimensió física del so. Les ones sonores tenen una energia, una dimensió en l'espai que, d'alguna manera, es pot considerar la matèria mateixa de què estan constituïdes. Per tant, en aquesta sèrie es va intentar enregistrar i captar de manera plàstica i visual la transformació de la sonoritat en matèria.

---

¹ Josep Palau i Fabre, *Quaderns de l'Alquimista*, Barcelona, Edicions Proa, 1997, p. 386-387.

Les fotografies de *Modus imaginis* comparteixen una mateixa estètica visual, en la qual prenen molta rellevància el color negre i la foscor. Aquesta tonalitat permet entreveure allò que s'amaga i, alhora, deixa veure allò que es vol mostrar. És una estètica que deixa espai a la suposició, qualitat imprescindible en un projecte que vol suggerir més que no pas determinar. El negre ha estat el to, la nota per mitjà de la qual es va afinar i desenvolupar el projecte. El títol, *Modus imaginis*, pren així tot el seu sentit: el to de la imatge.»

Jordi Miquel Riera

Girona, 1977

Es gradua en Fotografia a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (IEFC) el 2017, amb les especialitzacions de Positivat amb procediments antics, Paisatge i Entorn, i Figura i Nu. Però la seva carrera com a fotògraf s'inicia abans. El 2010 participa en un *workshop* del Sony World Photography Awards, a Canes. Aquest mateix any, el seu projecte *Pols propi* és seleccionat per a l'Emergent-Lleida, Festival Internacional de Fotografia i Arts Visuals. El 2012 presenta *10^10^118* (10 elevat a 10 elevat a 118 metres) en el cicle *El Projector* de la Fundació Foto Colectania de Barcelona. El 2016 exposa *La memòria del cos* al Centre de Producció i Investigació d'Arts Visuals Hangar de Barcelona. El 2017 resulta finalista al V Premi Galícia de Fotografia Contemporània. El 2019 té lloc la seva exposició individual *Ser Terra* a l'Espai 22 de Girona.

Owning the Weather

Sílvia Parés

© Sílvia Parés, *Owning the Weather*, 2019-2020

«El 2018, començo a navegar entre els claroscurs definits per la conspiració dels anomenats *chemtrails* (deixants químics que alliberen els motors dels avions) i els fets que narra la història de l'enginyeria climàtica. Inicio una recerca en línia de documents, fotografies d'arxiu i vídeos provinents de llocs web oficials, però també de fòrums amb informació del tot inversemblant. Paral·lelament i des d'una mirada escèptica, visito i fotografio diverses instal·lacions de radars meteorològics i de control aeri de Catalunya. Posteriorment, selecciono i reorganitzo el material obtingut per tal de desencripar i reimaginar el fenomen de la manipulació climàtica per mitjà de diversos formats. En una línia del temps enfilo cronològicament imatges d'arxiu acompanyades d'una peça audiovisual en la qual s'il·lustra la sembra de núvols, tècnica de geoenginyeria que encara es fa servir en diversos països del món. Aquests fets històrics es confronten amb l'univers visual i conceptual que orbita les teories de la conspiració, de manera que s'estableixen dos pols entre els quals es crea un espectre de versions alternatives. Des d'aquest espai mental, proposo una peça d'art generatiu que convida a projectar nous imaginaris sobre el futur del clima, lluny de la narrativa apocalíptica emprada per la indústria audiovisual i els mitjans de comunicació. El projecte conjuga imatge, text i art generatiu per explorar el passat, pensar el present i imaginar el futur dels nostres cels.»

Sílvia Parés

Vic, 1997

Es gradua el 2020 en Fotografia i Mitjans Audiovisuals a l'Idep Barcelona, on també fa un postgrau en Il·lustració Aplicada. Vinculada al llarg d'aquests anys al món de les arts visuals, empra la fotografia per parlar sobre temes mediambientals i geopolítics. S'interessa per la qüestió del canvi climàtic i desenvolupa projectes per mitjà dels quals cerca escenaris alternatius que permetin diversificar i ampliar els imaginaris col·lectius sobre el futur del planeta, uns imaginaris actualment confinats en una literatura apocalíptica. El 2019 col·labora com a fotògrafa en l'equip del projecte *Chronicle of the birth, growth and death of a cloud* [Crònica del naixement, desenvolupament i mort d'un núvol] de l'artista Pep Vidal.

PUBLICACIONES

Seguint la línia editorial establerta per a la primera edició del projecte *KBr Flama*, cadascun dels quatre treballs presents en aquesta mostra té el seu propi llibre, que inclou una selecció d'imatges de l'autor corresponent acompanyades de textos en edició bilingüe castellà i català. El disseny ha estat a càrrec de gràfica futura. Les quatre publicacions formen el catàleg de *KBr Flama'22*, per la qual cosa es venen conjuntament.

INFORMACIÓ PRÀCTICA KBr Fundación MAPFRE

KBr Fundación MAPFRE
Avinguda Litoral, 30 – 08005 Barcelona
infokbr@fundacionmapfre.org
Telf: +34 93 272 31 80

HORARI GENERAL:

Dilluns (excepte festius): Tancat

De dimarts a diumenges (i festius): 11.00 – 19.00 h

Últim accés: 30 minuts abans del tancament. La sala es comença a desocupar 10 minuts abans del tancament

AUDIOGUIES

Disponibles en espanyol, català i anglès. Format en línia, accessible a través del mòbil.

Disponible també en dispositiu auditiu que es pot obtenir a la sala (segons disponibilitat).